

КОНРАД ФИАЛКОВСКИ
ВРАБЧЕТАТА НА
ГАЛАКТИКАТА

Превод от полски: Огнян Сапарев, 1980

chitanka.info

... Долетя от звездите... Не завъртя дори една елипса около планетата като нашите земни космолети... Радарите на Луната зарегистрираха неговото присъствие, когато беше вече съвсем близко... няколко секунди, преди да кацне на Ганимед...

— Но, професоре... — някой извика от последните редове на аудиторията, а в първите започнаха да си шепнат — с онзи шепот, който се чува отлично от катедрата.

— О, зная, зная... Не ми вярвате...

Торен отиде до пулта на видеотронните екрани на залата... Опря се на него...

— Не ми вярвате, защото обхватът на нашите радари е петдесет милиона километра... а за десет секунди може да се премине не повече от три милиона километра...

— Това доказва още Айнщайн... — каза някой зад мен. Обърнах се.

— Правилно, колега. — Торен погледна младия блондин, седнал два реда зад мен. — Правилно... но забравяш за ефекта на Доплер, колега... Радарът може да регистрира присъствието на кораб, когато съставката на вектора на неговата скорост в посока на петата луна се намали дотолкова, че честотата на отразените вълни се помества в скалата на приемника...

Сега вече говореха всички:

— ... Да, да... — Торен повиши глас — той летеше с подсветлинна скорост...

— И се блъсна с тази скорост в Ганимед...? — запита някой от залата.

— Във всеки случай не намали скоростта си до последния миг, това знаем със сигурност.

— Значи, изгоря?

— По-скоро избухна...

— Не... и затова е космически кораб, а не междузвезден болид.

— Сега имаме и по-непосредствени доказателства...

— Да, торусите... — съгласи се професорът.

— Професоре, кажете ни подробности, всъщност никой нищо не знае за тях. Защо го държите в тайна?

— Ще я изследваме ли, или не?

— Най-накрая за това ни изпратиха от Земята...

Професорът почака и най-сетне, когато отново стана тихо, каза:
— Действително не обявявахме никакви подробности. Най-напред трябва да проучим цялата работа... Затова, впрочем сте и тук... и накрая вие ще решите какво да правим... — прекъсна за момент. — Преди няколко дена... работният колектив на доцент Ромов предложи хипотезата за агресия на торусите...

Свърши. За миг беше тихо.

— Агресия? — запита някой не съвсем уверено.

— Да, признаха торусите за агресия от чужда система...

Всички в залата крещяха. Моят съсед скочи от креслото и се втурна към катедрата.

След малко професорът беше заобиколен от тесен кръг надвикващи се хора. Промъкваше се с усилие към изхода...

— Да, атакуват... Всичко сами ще видите... още тук, на Ганимед — повтаряше. Най-после се добра до вратата и изчезна в коридора.

Слизахме с асансьора в подземие на базата. Спускахме се равномерно, без тласъци и само последователно светващите все пониско номера на етажите отричаха впечатлението за неподвижност. Всяка светлинка означаваше петнадесет метра разстояние от повърхността на Луната, петнадесет метра скали в повече над главите ни. Някъде в дълбочината, на самото дъно на шахтата, под огромен овален свод, закрит с гравимагнитен екран, лежеше торусът.

До мен стоеше същият блондин, който каза на Торен за Айнщайн, почти хлапак, с нищожни следи от растителност по лицето. Мълчеше като другите и само лицето му, сериозно сигурно по рождение, изразяваше напрежение, а острите сенки, хвърлени от светещата стена, засилваха това впечатление.

Вратата безшумно се отмести. Пристигнахме. От целия свод, висок няколко десетки метра, се излъчваше синкав блясък. Гравимагнитният екран беше сложен временно и по пода се виеха снопове проводници. Наоколо равномерно ръмжаха хранващите агрегати. Екранът беше невидим и само спектралното пречупване на светлината свидетелствуваше за неговото присъствие. Вътре, осветен от ярък рефлектор, върху поставка от бял плексигит лежеше торусът, огромна, дебела, черна змия, налапала опашката си. Приближихме към

трепкащите светлини на пултовете за управление. Там стоеше жена, стройна, тъмнокоса, в жълт пуловер, който на тази светлина изглеждаше калнозелен. Когато се отмести, за да ни направи място, забелязах нещо познато в движенията ѝ.

— Гай! — Тя обърна глава. Познавах я отдавна, на Земята, преди да тръгне с Анодо... Анодо... някога също го познавах.

— Серг — усмихна се, — с тях ли долетя?

— Да. Отрязала си косата, най-дългата коса в целия институт в Морг. Да не би климатът на Ганимед...?

— Серг — каза тя. — Анодо е мъртъв, научи ли вече? — Замълчах, не знаех какво да кажа. Не, не знаех това.

— Кога... кога се случи това? — запитах най-после.

— Скоро, беше един от тях... от тези, които изследваха торуса. Загина случайно... — тя се приближи до мен толкова близко, че усещах дъха ѝ на бузата си — но ти знаеш, той винаги си беше такъв. Навираше се там, където другите се дърпаха... — Някакво зло пламъче се разгоря в очите ѝ.

— Гай, успокой се.

— Та аз съм спокойна. Само не мога спокойно да мисля за това, че той загина тук, в тази зала... ненужно... съвсем ненужно... Отиде да изследва повърхността на торуса... в лек защитен скафандър. Герой. Не вярваше, че е агресия, и искаше да го доказва на другите...

Помислих, че у него може би именно това беше най-ценното, но не казах нищо. Тя би предпочела той да е жив — ясно. Прихванах я за раменете и се приближихме към групата, струпана при пултовете. Никой не поглеждаше към контролните екрани. Погледът на всички беше съсредоточен върху андроидалния автомат, който се приближаваше към екрана. Екранът се накъдри, разшири се и погълна андроида. В същия миг над торуса се издигна блестящо облаче. Екранът закипя с всички цветове на дъгата, поемайки разреда на импулса.

— Параметрите на андроида бяха подбрани в границите, присъщи на човека. Той е вече мъртъв...

За момент ми се стори, че там, на по-малко от двацет крачки, зад леко къдрещата се покривка на екрана лежи прострян като черен силует на бялата поставка не андроид, а човек. Сигурно така е лежал Анодо и същата бяла светлина на рефлектора е проблясвала по

защитния му скафандър по същия начин, както сега по металния корпус на андроида. Погледнах Гай. Очите й, уморени и апатични, блуждаеха из залата. Внезапно срещнаха моя поглед и не зная дали разбра, но каза:

— Той... той падна върху екрана. Знаеш, завихрения на тока в метала на скафандъра. Преди да свият екрана, металът беше нажежен до бяло...

В долината беше тъмно и само тук-там стърчаха черните зъбери на скалите. Долината е била създадена от тектонично плъзгане по времето, когато Ганимед току-що е ставал луна; завършваше в подножието на неголям кратер, тъкмо там беше открит един от първите торуси.

— ... и нищо, агресията не продължи — каза Вера като че ли със съжаление.

— Изглежда, смъртта на онези в базата е успокоила убийствената жажда на торусите. — Дор, изтегнат в креслото зад кормилните лостове, гледаше внимателно показанията на навигационните автомати. Не говореше сериозно, но, изглежда, Вера не разбра.

— Наистина ли мислиш, че няма да продължат? — запита тя.

— Самите те сигурно няма. Дори за относително проста дейност като придвижването трябва да притежаваш съответни системи. Механични те явно нямат, а съдейки по поведението на нашия пленник, нямат и гравитационни. Друг въпрос, че аз на тяхно място бих снабдил такъв боен агрегат с някакъв ход.

— Затова пък трябва да им признаем крайно сполучливия подбор на импулса — стопроцентова смъртност сред всички бозайници — включи се в разговора Гай.

— Много голямо напрежение. Действието на торуса е смъртоносно на дистанция, няколко пъти по-голяма от разстоянието, от което той може да забележи каквото и да е.

— Но защо ни убиват?

Никой не отговори на Вера. За момент чувах само монотонния шум на газовете, изхвърляни от дюзите в безвъздушното пространство.

— Не знаем... — Дор говореше тихо, сякаш на себе си. — Ако разберем тях, ще разберем и това... Само че най-напред трябва да ги срещнем.

— Ами торусите?

— Не, би било твърде лесно. То е същото, ако искаш да разговаряш за човечеството с автоматите за копане на дупки. Там... там трябва да има нещо повече от желание да ни убият.

— И за това, че Торен и още някои разсъждават така, ние ще мрем, вместо да поръсим цялата местност с термоядрени бомби? — запита Гай.

— Да. Точно за това.

Моторите бучаха монотонно. Долината остана зад нас. Летяхме над равнина, отгоре добре се виждаше кривината на хоризонта, нацърбена от далечни планински вериги. Тъкмо Дор започна да говори нещо, когато приемникът захриптя с гласа на Уордън, пилота на първата от трите ни ракети.

— Открих нов торус. Сега ще го ликвидирам.

Погледнах в посоката, където трябваше да бъдат двете ракети. Не видях нищо върху еднообразните кафяви скали. В далечината иззад хоризонта като черен масив, заслонил звездите, се извисяваше Тукопататан — най-високата планина на Ганимед. Помислих си, че прилича на гигантски сокол. Тогава се обади зумерът на търсача.

— Торус! — Дор засили увеличението на екрана, докато видях характерната форма на торуса, легнал на плоската скала.

— Изглежда, тук има толкова торуси, колкото диоди в автомата. Ще дам координатите на Уордън и Волей... — Дор млъкна и се вторачи объркано в екрана.

— Какво стана?

Мълча още малко.

Странно, но няма пеленг от ракетата на Уордън...

— Как така няма?

— Ами няма. Виж, като не вярваш...

— А автоматът?

— Проверих.

— ... значи, са разбили ракетата...

— Знам го и без теб, Серг — каза Дор.

— Опитай да се свържеш с Волей. Нали неговата ракета изпраща сигнали.

Дор щракна превключвателя.

— Волей, тук Дор. Чуваш ли ме добре?

— Чудесно, току-що попаднахме на торус. Искрах да го предам на Уордън, но ти се обади пръв.

— Приемаш ли неговия пеленг?

— Какво... Не! Действително не! А това значи... но това значи, че се е разбил.

— Може да е влязъл в обсег на затихването на вълните...

— Невъзможно. Чувам добре и тук няма нищо... Впрочем, чакай... Виждам нещо тук долу... Движи се на фона на скалите... — Волей млъкна и в приемника се чуваше само неговото дишане. — Дор... това е облак — мембраната на високоговорителя вибрираше от гласа на Волей, — облак, тук, на Ганимед...

Погледнах в посока на полета, действително, далеч на фона на кратера висеше ниско черен облак с форма на огромен диск.

— Трябва да съобщим в базата — каза Дор.

— Съобщи... Той ме гони... — Волей заекна.

— Какво?

Волей не отговори.

— Дай на моите автомати новите координати на полета. Чуваш ли ме, Волей?

— ... няма да избягам... близко е...

Миг тишина и изведнъж — промененият от ужас глас на Волей, сред лавина от трясъци.

— Дор... той... — Думите секнаха и в същия момент угасна бялата черта на пеленгаторния сигнал. Гледах към облака и забелязах кратко виолетово проблясване. А може би само ми се стори.

До мен седеше Гай. Тя също гледаше облака и изведнъж каза:

— Така загина и Уордън, но...

— Така ли мислите? Защо загинаха те, а не ние?

— Може би само защото бяха първи.

— Да, това е единственото, което можем да приемем засега — съгласи се тя. — И тъкмо затова ми се струва, че ако веднага не се върнем, рискуваме същия край. Е, какво?...

— Не, Гай, трябва да проверим какво е станало с тях. Нали, Серг? — Дор се обърна директно към мен.

— По принцип местността може да бъде претърсена от спасителна експедиция, но тогава може да бъде късно. Изглежда, че все пак ще трябва да летим там.

— Съгласна. Вие сте болшинство. Но не си променям мнението.

Наблюдавах черния облак, увиснал сега надясно от масива Тукопататан. Изглеждаше неподвижен, но когато след малко го погледнах отново, сякаш се беше увеличил. Вгледах се внимателно. Да, не беше илюзия.

— Обръщаме — гледах да говоря спокойно. Срещнах неразбиращия поглед на Дор.

— Облакът — поясних — приближава.

Стремително движение на ръцете на Дор върху кормилото и центробежната сила ме хвърли върху стената. Разтрих ударения лакът и се обърнах към задния екран, централно място на който след обръщането беше заел Тукопататан. До мен, хванала ме за ръката при завоя, стоеше Гай. Макар че вече летяхме съвсем спокойно, не разхлаби хватката, усещах как пръстите ѝ се впиват в мускулите ми. Тя също виждаше как се приближава и уголемява облакът.

— Няма да успеем... — каза го спокойно. После внезапно се обърна към Дор.

— Кацай — отрязва тя и ме погледна, търсейки подкрепа на своето решение.

— Долу са скали, ще се разбием.

— По-бързо, Дор — подкани го. — Трябва да рискуваме.

Ракетата се стрелна надолу. Чак сега, когато се озовахме под облака, можеше да се оцени неговата скорост. Носеше се, въртейки се като огромен черен диск, хвърлен в нашата посока. Откъснах поглед от него. В долината между скалите забелязах неголяма платформа, ракетата падаше към нея. Много е малка. Няма да ни побере. Изглежда Дор помисли същото. Поколеба се.

— Какво чакаш, Дор? Веднага кацай! — Гай каза това с тон, изключващ всяко несъгласие.

— Дръжте се! — И Дор решително завъртя кормилото. Двигателят изрева с пълна мощност, бълвайки към скалите огъня на дюзите.

Първият удар ме хвърли на пода. Металната облегалка на креслото се изплъзна от ръката ми и се търкулнах до стената. Падайки, чувах пукота на пръскащите се дюзи и грохота на чупещите се амортизатори. Но всичко това потъваше в стържещия вой, с който корпусът се свличаше по скалите. Още две малки разтърсвания и ракетата замря. В ушите, свикнали на виенето на двигателя, звънтеше. Дор стана иззад кормилото. Край стената се надигна Вера. В гаснещата светлина видях, че от разбития ѝ нос тече кръв. Един след друг гаснеха екраните и контролните лампи, останали без хранване от разбитите акумулатори.

— Все пак сме живи — Дор се усмихна широко. В слабата, нахлуваща отвън светлина на далечното Слънце, лицето му изглеждаше като подвижна маска. Вера се засмя гласно и изведнъж секна. Слънцето, осветяващо върховете на скалите, угасна. Над тях висеше облакът. Сега той се движеше бавно и внезапно започна да се снишава. Растеше, издуваше се, докато покри цялото небе над нас, закривайки звездите и диска на Юпитер. Тъмнината се засили, вече едва разпознавах очертанията на скалите. Застанах до стената и зачаках... „Значи, това е краят. Все пак ни забелязаха. Възможности за спасение никакви. — Мислите една след друга прелитаха в главата ми. — Ще умра като Анодо, случайно.“ Обадох се:

— Той при торуса... а ние в облака. Няма голяма разлика, Гай...

— Още си жив... — Не я виждах. Чувах само гласа ѝ.

Потърсих я. Седеше до екраните, подпряла глава с ръце.

Над косата ѝ фосфоресцираше окото на високомера, което непрекъснато приемаше сигнал, винаги нулев, безсмислен. Обхванах раменете ѝ. Тя наведе главата си още по-ниско. Разбрах, че годините, прекарани от нас на различни планети, нямат значение. Искях да ѝ го кажа.

— Гай... — и млъкнах. В екрана до главата ѝ видях малък, бързо растящ отрязък звездно небе. Облакът си отиваше...

Измъкнах се с мъка навън и помогнах на Дор да излезе. Той като последен хлопна люка на ракетата. Тя стоеше накриво, опряна на скалата с едната си страна. До самия вход лежеше кормилното крило, отчупено от дюзите, а по-нататък — изкривени амортизатори. До тях

стояха Гай и Вера — в сивите скафандри и кръгли шлемове си приличаха като две кукли серийна продукция. Наоколо се издигаха кафяви, хаотично разхвърляни скали, иззад които в далечината надничаше върхът на Тукопататан. Именно някъде нататък трябваше да бъдат останките от разбитите ракети. Тръгнахме в същата посока, в която летяхме преди — направо към Тукопататан.

— Ако можем да взема проба от съдържанието на този облак, работата щеше да бъде много по-лесна. Струва ми се, че целият облак е някакво силово поле, управлявано дистанционно — оттам, от Тукопататан. — Дор спря за момент, после добави вече с друг тон: — Този облак се появява безпогрешно само там, където сме ние... Може би те ни наблюдават... може би тъкмо сега ни гледат...

— Глупости. Как ще ни наблюдават? С какво? Да не би да мислиш, че са всезнаещи... Ни най-малко не чувствавах тази сигурност, с която говорех, но настроението и така не беше блестящо, а предположенията на Дор едва ли го поправяха.

— Пък и винаги можем да се върнем при ракетата и тогава спасителната група ще ни намери лесно — безгрижно добави Вера.

— ... лесно... — повтори след нея Дор, сви рамене и влезе пръв в тясната гърловина между двата скални блока. Скалите бяха разхвърляни в радиус от много километри, но като че ли изчезнаха, когато излязохме на широката равнина, слизаща терасовидно към масива. Видимостта беше добра, защото Слънцето и Юпитер светеха едновременно, така че забелязвах и най-малките грапавини на терена на няколко километра наоколо. И все пак пейзажът изглеждаше нереален. Нужни са дълги години, прекарани по луните на Юпитер, за да се свикне с него. Във всеки случай поне на мен ми приличаше на декор от мрачна видеотронна постановка, в която героите загиват и камерата, като няма на какво да се спре, показва скалите и звездната, безкрайна плоскост на космическия фон. Бях изостанал малко и ускорих крачките, за да ги догоня. Приближавахме следващата тераса. Но преди да се спуснем надолу, чух вик, който почти веднага премина в задавено хъркане. Погледнах: Дор се беше свлякъл на колене и подпрял с ръце. За миг се удържа в това положение, после се търкулна настрана. Скочих към него. Бягайки, се сблъсках с Гай. Тя ме сграбчи за раменете и ме задържа.

— Къде? Та това е торус. — Разбрах. Прикрит от действието на торуса зад скалата, виждах прошарената, късо подстригана коса на Дор, която белееше под прозрачния шлем. Гай се прилепи със скафандъра до неравната кафеникава повърхност на скалата и внимателно подаде глава, за да види торуса. После свали дезинтегратора и го опря на рамо. Два лазерни разреда ме ослепиха за миг. Бухна горещина. Гай излезе иззад скалите и започна да разглежда онова, което беше останало от торуса.

— ... а ако той те беше изпреварил... — кимнах към останките.

— ... тогава аз щях да изглеждам като него или по-скоро като Дор... — сви рамене. Погледнах Дор. При него беше коленичила Вера. После тя стана и заедно пренесохме тялото му до скалата и го положихме в неголяма вдлъбнатина.

— ... връщаме ли се? — Вера каза това някак неясно, може би преподавателят ѝ работеше лошо.

— Не, ще отидем по-нататък.

— Ще загинем като него. Ще видиш.

— Смъртта му в края на краищата беше случайност.

Тя наведе глава и не отговори. Гай ни поглеждаше от страни.

— Тогава да тръгваме. Какво чакаме? — каза тя.

Не направихме и петдесет крачки, когато внезапно притъмня. И двамата с Гай помислихме едно и също. Няколко бързи скока и се притаихме сред скалите. Облакът се спускаше върху нас като огромен черен лист, твърде тежък, за да се люлее от вятъра. После стана съвсем тъмно. Изглежда, Вера ни изгуби от погледа си, защото известно време стоя нерешително, после побягна.

— Серг... Серг... — чувах вика ѝ.

— Падай на скалите! Веднага падай на скалите! — мъчех се да говоря спокойно, да не крещя.

— Серг, къде си?

Виждах очертанията на силуета ѝ: спъна се, с усилие запази равновесие и затича нататък. Тогава на фона на небето и скалите, свързани от линията на хоризонта, видях ръка, огромната, черна ръка на облака, напомняща хобот или по-скоро въртяща се кула. Тя се протягаше бавно към Вера.

— Бягай! Бягай! — изкрещях аз.

Не успя. Изчезна за миг в черния стълб. Той почти веднага се вдигна нагоре. Но там, където само преди миг беше Вера, нямаше никого. Облакът отплуваше. В постепенно отстъпващия мрак видях дезинтегратора ѝ, захвърлен на скалата. Искала е да се брани, да стреля срещу нещо...

— Връщаме се — казах.

— Не.

— Защо? — погледнах Гай.

— Тя... тя също искаше да се върне. Ти я накара да върви по-нататък. Пък и не сме на майска забава, та да се връщаме веднага, щом ни омръзне. От такива походи се връщат с нещо конкретно... с нещо повече от кратка информация за смъртта на другите...

— Да, но сега знаем, че тяхната смърт не е случайна. Облакът... облакът приближава тогава, когато се натъкнем на торус...

— Ти искаше да провериш това и сега го знаеш... Но аз още не съм сигурна. Да вървим нататък и ще се... убедим. — Сега в гласа ѝ звучеше явна подигравка.

— Ще загинем — казах го спокойно, съвсем спокойно.

— ... но вероятно един по един. Ако аз загина... ти ще се върнеш. Ако ти... аз може би ще се убедя.

— Гай... — замлъкнах. А ако тя не иска да се връща в базата, ако не иска да се връща никъде. Абсурд. Беше винаги стопроцентово нормално момиче. Обичаше да танцува, да кара лодка по езерото, да се целува... Но така беше някога. После годините на Ганимед с Онодо, за когото смехът беше винаги нещо подозрително. Дали след това още може да плува в надпревара до шамандурата и да се смее толкова силно, че зелените брегове да отговарят с ехото си. Не знаех...

— Не зная... — казах го гласно. Погледна ме въпросително, но нищо не каза и тръгнахме надолу към масива Тукопататан. Преминаването на по-ниските тераси не беше особено трудно. Там бяха нахвърляни много скали. Гай ме изпревари и тръгна първа. След миг разбрах. Подозираше присъствие на торуси. Но торуси нямаше.

По-ниската тераса се простираше като плоска равнина чак до хоризонта. Тя беше толкова монотонна, че не можех да намеря някаква точка — опора за погледа. Вървахме и само Юпитер с течение на времето се преместваше към Слънцето. След няколко часа усетих умора. Гай издържаше на крачката ми, както някога при най-тежките

катерения в Андите, където веднъж ходихме заедно. Масивът на Тукопататан отблизо изглеждаше още по-висок, почти достигаше диска на Юпитер. Гледах точно нататък, когато в подножието му едно след друго трикратно се светна. Това беше слънчев блясък, чийто източник беше под края на терасата, някъде пред самия масив...

До ръба достигнахме след един час ходене. Там отново имаше камъни, много камъни. Внезапно камъните се свършиха и Гай ме хвана за ръката. Притулихме се зад скалите. Пред нас беше котловина, най-обикновена котловина, с диаметър няколко километра. Сред нея стоеше конус. Невероятно висок, идеално полиран конус. Върху повърхността му се отразяваха звездите, Юпитер и скалните стени. Това беше техният кораб, тяхната база, центърът на агресията... В котловината цареше оживление. От всички страни към конуса се движеха някакви апарати и изчезваха в бялата мъгла при неговата основа. Повечето от тези грамади имаха форма на фуния с кълбовиден резервоар накрая. Издигаха се над повърхността, прелитайки от скала на скала като пеперуди над цветята на ливада. Две от тях разбиваха с лазурно ослепителен пламък огромна скала — отблясъците на техните горелки бяхме видели, когато идвахме към котловината.

— Какво правят? — запита Гай.

— Те ли? Това са автомати. Събират скали. Погледни този колко е близо.

Действително, на разстояние най-много двеста метра прелиташе един от автоматите. От фунията, на широк сноп, като светлина на рефлектор, се излъчваше някакво силово поле. Скалите, попаднали в този невидим сноп, се изтръгваха от повърхността и изчезваха в гърлото на фунията. Неочаквано тя промени посоката и се понесе към нас, преодолявайки без усилие стръмнината. Искан да бягаме.

— Стой! Няма да успеем... — Гай свали от рамото дезинтегратора. Мереше се внимателно, наклонила леко глава.

— В основата. Там трябва да се двигателните системи — говореше това с такава сигурност, сякаш самата тя беше конструирала това чудо. Стреля. Свалих от рамото своя дезинтегратор, но не успях даже да освободя предпазителя, когато чудовището внезапно се издигна дващестина метра над скалите и протегна към нас чудатата си фуния. Гай извика нещо, което не разбрах. Стоеше неподвижно с

вдигнат дезинтегратор. Изведнъж всичко стана червено, сякаш бях сложил червени очила.

— Бягай, бягай, Гай — крещях, но в слушалките чувах само накъсан пукот, макар да беше на някакви десетина метра от мен. Всичко продължи само няколко секунди. Искях да притичам до Гай и да я измъкна от хватката на този автомат, но точно тогава видях как най-напред дезинтеграторът, а след него и Гай се понасят над скалите и се втурват към отвора на фунията. Не успях дори да се учудя, когато и аз усетих промяна на ускорението, както в слизащ надолу асансьор, и преди да се ориентирам, вече летях към фунията. „Насочено гравитационно поле“ — помислих си и вече бях вътре. Фунията завършваше с грамаден резервоар. Усетих, че се свличам някъде навътре. Там беше съвсем тъмно. Инстинктивно, без да се замислям, запалих челната лампа на шлема. Видях Гай. Лежеше на няколко метра от мен... Същевременно видях камъните, подредени правилно, така че да заемат минимум място. Ние бяхме хвърлени отгоре. Веднага скочих, опасявайки се, че след миг върху нас ще се посипят скалите, засмуквани от фунията. Но скали нямаше.

— Прекъсна работата... — Гай се вслушваше за шум от сгромолясване на камъни, но цареше тишина.

Поклатих глава.

— ... и което е по-лошо заради нас...

— Мислиш ли? Ако е така, тогава автоматът сега им съобщава какво е станало.

— Така би постъпил земен автомат. При тях може да е съвсем различно.

— Как различно?

— Е, някакви самоуправляващи се автомати.

— Невъзможно.

— А това поле...?

— Полето е нещо друго. По този начин той работи. Но никой няма да снабди автомат за събиране на камъни със система за вземане на самостоятелни решения...

Говориш така, сякаш си участвувала в конструирането на автомата...

В този момент усетихме разтърсване, леко, едва забележимо разтърсване.

— Кацна — каза Гай.

— Изглежда — кимнах.

— Сега ще ни оправят...

— Имаме дезинтегратори.

— Едва ли това ще ни помогне — тя каза това по-скоро на себе си, отколкото на мен.

— Ще се опитаме ли да се измъкнем? — запитах.

— Да се опитаме... можем, но няма да успеем.

— Откога си станала песимистка? — опитвах се някак си да разсея потискащото настроение на „избата“ с камъни, както мислено нарекох съоръжението. — По-рано всичко виждаше само в розови тонове...

— Тогава бях по-млада... и беше на Земята. Ела — улови ме тя за ръката — да огледаме тези камънаци.

Камъните бяха навсякъде. Изникваха от мрака, където и да насочехме лъча на фенера.

— Съвсем като тогава на сипея в Андите. Пак имаше само камъни.

— Но отгоре беше небето. И освен това побързай. Трябва да обиколим „корема“ на този автомат.

После вървахме мълчаливо. Прескачайки камъните, описвахме кръг, но не можех да се ориентирам каква част от обиколката сме изминали.

Изведнъж стана съвсем светло. Бяхме в огромна зала, стените на автомата, в който се намирахме до този момент, изчезнаха. „Изглежда, резервоарът на автомата е разглобяем“ — помислих. Погледнах нагоре. Тази зала изобщо нямаше таван. Онова отгоре изглеждаше като мъгла, розова мъгла.

— Това... това е вътрешността на конуса... — каза Гай. И тогава стана нещо съвсем неочаквано. Камъните, всички камъни, се понесоха нагоре. Отиваха към свода и моментално изчезваха. Но най-чудното беше, че ние останахме. Стояхме потънали до пояс в розова, искряща мъгла. Не си виждахме стъпалата.

— Забелязали са ни.

— Може сортирацията автомат да ни е различил от камъните.

— Глупости. Те са... Серг... да бягаме, Серг.

Гай изгуби досегашното си спокойствие.

— ... да бягаме... да бягаме оттук... — повтаряше едно и също.

— Но къде?

— Все едно — започна да се отдалечава, блуждаейки в мъглата.

— Стой, защо отиваш там?! — креснах аз.

Не спря. Вече почти тичаше. Внезапно мъглата се развълнува. Не усещах вятър, но мъглата се вълнуваше така, сякаш отдолу беше появил вятър...

— Гай... Гай! — крещях. Мъглата започна да се вдига и кълбата ѝ вече стигаха до гърдите. След малко вече виждах само шлема на Гай. Може би говореше нещо, но радиовълните на предавателя ѝ не достигаха до мен. После мъглата изведнъж се дръпна нагоре и ме заобиколи с безформена розова омара. В един момент се ориентирах, че не съм стъпил на нищо. Вися в безгравитационното пространство, в което посоките горе или долу нямаха никакъв физически смисъл.

Не зная колко продължи това. Загубих представа за времето. Подсъзнателно правех с ръце и крака кратки движения, стараех се да намеря някаква опорна точка. Струваше ми се, че през изолацията — на шлема, през материала на скафандъра чувам висок, стенищ звук. После звукът се снижи, премина в бучене. На края престана и в този миг усетих под краката си опора... Мъглата бавно започна да пада... От нея изплуваха грамадни кълба, десетина метра в диаметър, и повисоки от тях, източени ротационни параболоиди, подобни на огромни винени чаши. Изглеждаха прозрачни, но когато се вглеждах в някой от тях, сякаш побеляваше... Като че ли се движеха, трептяха и едва след малко разбрах, че прозрачната газова материя, останала след вдигането на мъглата, пречупва светлината, както през лятото горещият въздух над скалите. Това, на което стоях, беше еластично, но когато погледнех надолу, не си виждах стъпалата. Краката ми в глезените се „размиваха“ в това, на което стоях. „Сигурно пак някакво силово поле“ — помислих си. Все пак по него можеше да се ходи съвсем прилично. Направих няколко крачки, после исках да се приближа към едно от кълбата и... не можах. На половин метър пред кълбото започваше някакво силово поле, от което се отблъсквах.

Исках да заобиколя кълбото, когато внезапно забелязах някого на двайсетина метра от себе си. Гай!

Затичах към нея, но тя — въпреки че беше неподвижна — започна да се плъзга така, че разстоянието помежду ни оставаше

непроменено. Изведнъж се спрях. Ами да, не беше Гай... беше Вера! И тя се спря... Тогава забелязах, че е прозрачна и през нея виждам очертанията на кълбата и параболоидите в дъното... Стоях така може би около минута. Тя също не помръдваше, като че ли ме чакаше. Значи, по този начин те искат да ме заведат някъде... А може би е клопка? Не, ако наистина искаха, можеха без усилие да ме пренесат с някакво силово поле... Реших се. Тръгнах след Вера. Нейният образ бяга от мен, докато внезапно между две кълба видях ракета, истинска земна ракета, в чийто отворен люк изчезна Вера. Влязох вътре след нея и... видях Гай.

— Ти ли си, Серг? Как влезе? — обади се тя. После видях в очите ѝ страх, тя се отдръпна от мен към стената.

— Да, аз съм, Серг. Влязох най-нормално... — Обърнах се, за да ѝ покажа люка, но зад мен беше стена.

— А може би и ти си умрял като Вера и си само образът на Серг...

— Ех, ти, Гай, жив съм... наистина жив... — хванах я за ръката. — Нали виждаш, че съм жив...

— Жив... А видя ли Вера? — запита внезапно.

— Видях. Да, беше нейният образ.

— И те поведе сред кълбата...

— Поведе ме...

— Но защо, Серг?... Защо?...

— Не разбирам...

— Защо ни затвориха тук... — Сви се в ъгъла на кабината и стисна очи.

Не знаех, какво да ѝ отговоря. Огледах кабината и видях... екран... Не приличаше на земните екрани, но сигурно беше екран, защото в него светеха звезди.

— Гай! Гай! — дръпнах я за ръкава на скафандъра. През стъклото на шлема виждах, как бавно отваря очи.

— Какво става? — запита тя бавно.

— Не зная. Някакви звезди...

— Звезди?

— Да, на екрана, виж сама, това са звезди.

За момент гледахме екрана. После Гай скочи, видях зениците ѝ разширени от ужас.

— Серг, ако са ни изстреляли...

— Какво?

— Ами изстреляли са ни в Космоса.

— Защо? Защо трябва да го правят, обясни ми — гледах да говоря спокойно, но също се страхувах.

— Откъде да знам... а тези камъни... защо събираха камъни и ги пренасяха в розовата мъгла...

— Но нали ни оставиха...

— Може тъкмо затова да ни изхвърлят в пространството. Може би всички хора те или убиват, или изхвърлят в пространството.

Изстреляли са ни от Ганимед като снаряд, без възможност да го управляваме.

— Смяташ, че експериментират върху нас...

— Не. Те сигурно по този начин лишават от живот съществата от своя вид. Може би другояче не могат да ги убият...

Не отговорих. Ако Гай е права... наистина ще трябва да мрем. Някоя обсерватория няма да ни забележи... най-много радарът на някоя прелитаща ракета. Но ние не излъчвахме разпознавателни сигнали и ще ни вземат за метеор. Ще ни облъчат с целия заряд на своя аниhilатор и ще се изпарим...

— Ще се изпарим, ако...

— Не — пресече ме Гай, — ще умрем тук. Тук, в тази кабина. Чу ли?!

— Спокойно, Гай, спокойно...

— Погледни — Гай посочи екрана. — Те са го конструирали специално, за да ни накарат да мислим за това...

— За какво?

— Че ще умрем.

— Гай!

Само се засмя.

— Ще умираме и ще гледаме звездите...

Тогавя погледнах екрана. Звезди в него нямаше, бяха изчезнали, изместени от нарастващата с всеки миг, добре позната твърд на Ганимед. Нашата ракета се готвеше да кацне.

Следях с очи слънчевото петно, което бавно се местеше по пода. През отворения прозорец чувах шума на автомата, който косеше тревата в градината. По лазурния правоъгълник на небето се носеха облаци, подгонени от студения планински вятър. До прозореца стоеше Гай... Гай, без скафандър... това беше Земята, наистина Земята!

Тъкмо завършихме разказа и Торен замислено гледеше с ръка високото си, олисяло чело.

— ... и казвате, че там имаше мъгла, розова мъгла... а после кълба — повтаряше.

— А агресията ликвидирана ли е? — реших се да го запитам най-после.

— Агресия? — разсеяно ме погледна той. — Никаква агресия нямаше.

— Нямаше ли?

— Разбира се, това беше наша измислица, последица от мегаломанията на човешкия род. — Сега гледаше Гай. Изглежда, реши, че нищо не разбирам. — Виждате ли, това е същото, сякаш някой иска да ограда нивата си от вредители. Може просто да вдигне ограда. Но ако разполага със съответна техника и не иска да убива, то... просто прави сигнална мрежа от торуси, които викат управляемия облак. Облакът изнася всичко, което се движи извън участъка, извън зоната, което се пази... Това, че торусът убиваше... изглежда, не са знаели, че точно този импулс ще бъде смъртоносен за нас. Сигурно и през ум не им е минавало.

— Значи, Уордън, Волей, Вера... всички са живи?

— Разбира се, облакът ги изхвърли на скалите извън пръстена на торусите.

— А ние... какво направиха с нас?...

— Можем само да предполагаваме. Техният кораб е стартирал. Вероятно е стартирал веднага след вашето попадане там...

— Но ние не усетихме нищо. Никакви претоварвания, никакви трусове.

Торен се усмихна:

— Те движат своя кораб с гравитационно поле. Създават го отпред. Вие заедно с целия космолет сте падали в това поле... А този, който пада, не тежи нищо. Проблемът за човека в слизащия асансьор

— усмихна се. — Така че не може да става и дума за претоварване. Най-много да си усещал...

— Действително усещах безтегловност...

— Видя ли, че е така — зарадва се Торен. — И вие сте попаднали — продължи той — в автомата, събиращ гориво за техните двигатели. Имали сте късмет. Възможно е те да се подобни на нас, или пък са ви забелязали, във всеки случай не сте споделили участта на камъните, превръщани на енергия в моторите. Отделили са ви от камъните... но после са имали трудности с изпращането ви на Луната, защото вече са летели. Затова са построили специален кораб. Построили са го — предполагам — за по-малко от час, нагодили са го за вашите нужди, примамили са ви вътре чрез образа на Вера и са ви изстреляли обратно на Ганимед. Да, не са искали да ви унищожават. Отпратили са ви, макар че самите в това време са изминали милиони километри.

— А сега, къде са те сега?...

— Някъде в междузвездното пространство... изчезнаха от екраните на най-чувствителните радари...

— И нищо не оставиха, нищо не казаха?

— Само вас. Нищо друго. Вас не са искали да вземат. Попадали сте в кораба им случайно... и те отначало не са забелязали... а после са ви изпратили на Ганимед.

— Как, а тази мъгла... това възнасяне на камъните... образът на Вера...

— Действие на техните автомати. Тяхната техника ни е изпреварила със стотици, а може би хиляди години... никой не е искал да разговаря с вас... Разбирате ли какво означава това...?

— Ние си мислехме, че те от нищо друго, освен от нас, не се интересуват...

— Не само вие — Торен говореше тихо, сякаш на себе си. — Ние всички го мислехме. Измислихме дори агресия и повярвахме в нея без възражения. Измислихме агресията, защото и през ум не ни мина, че те са долетели при нас само за запасяване с гориво, че са ни трактували като врабчета...

— Не разбирам. Защо като врабчета?

— Спирал ли си се някога, за да погледаш врабчетата? Сигурно не. Дори ако понякога си ги забелязвал, то е било между другото.

Прекалено обикновени са, за да привлекат нашето внимание... и може би в нашата Галактика тъкмо ние сме такива врабчета...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.